

No to mě teda... Postoupili jste do čtvrtfinále! Jsi šťastný jako vegan na rozkvetlé louce a hned voláš svým rodičům a kamarádům. Všichni ti gratulují a ty se vznášíš někde mezi šestým a osmým nebem.

Máte před sebou několikadenní volno, ale samozřejmě pravidelně trénujete. Dva hráči, kteří v osmifinále utrpěli lehčí zranění, podstupují intenzivní léčbu, aby byli fit do dalšího zápasu.

Ve čtvrtfinále na vás čeká pěkný balvan. Španělsko je po technické stránce mimořádně vyspělé a před brankou vždycky znamená nebezpečí. Jejich ofenziva patří ke světové špičce, ale v obraně to občas zaskřípe.

Bude to pořádný tanec. Trenér neustále přemítá nad nahrávkami posledních zápasů vašeho soupeře a naslouchá zprávám svých špionů. Vstřebává všechno, co se mu o soupeři povede zjistit. Do nejmenšího detailu vymýšlí úvodní sestavu a taktiku.

Ty doufáš, že budeš moct hrát znovu od samého začátku. Vzhledem k tomu, že váš soupeř není v obraně zrovna nejjistější, mohl by tě trenér tentokrát nechat hrát útočněji, ne?

Přesně o tomhle se bavíte s Yannickem u večere. U stolu pro mladé hráče s vámi sedí i Maxi Heidenreich.

Yannick povídá: „Je možný, že to bude úplně naopak, Tome. Španělé mají sílu v útoku, takže je budem muset co nejdřív rozbořit, aby nemohli rozehrát svůj útočný koncert. Proto by mohl kouč chtít postavit do zálohy dva defenzivní štíty. A jeden z nich budeš ty...“

„Nechápu, proč si tím namáháte svoje mozečky zrovna vy,“ vložil se do toho Heidenreich. „Trenér ví, co dělá. A přestaň furt ške-mrat o místo v základu nebo se před koučem předvádět, Tome. Je to fakt trapný – a mimochodem nejen mně, ale minimálně

půlce týmu. Takový lidi, jako jsi ty, v mužstvu opravdu nepotřebujem...“

„Nevím, proč se do toho montuje zrovna taková nula,“ prone-seš posměšně.

Maximu spadne brada. Pustí vidličku a odsune židli dozadu.

„Tak ty mi budeš říkat nula?“ povídá. V jeho hlase není možné přeslechnout hrozbu.

„Jasně, věci se mají nazývat pravejma jménama,“ odpovídáš ledabyle ze židle a věnuješ mu obzvlášť okouzující úsměv.

Teď se Maxi postaví a agresivně vystrčí bradu. Má zaťaté pěsti – a tobě v tu chvíli připomíná buvola, který každou vteřinu zaútočí.

Vtom zasáhne Yannick. „Taky už jsi dobaštil, vid?“ zeptá se a od-táhne tě z nebezpečné zóny, aniž by čekal na jakoukoli odpověď.

„Zařaď zpátečku,“ řekne ti se smíchem. „Představ si, že byste se porvali. Měl bys s tím hafo problémů i ty.“

Najednou jde proti vám náhradní brankář Olli. „No, chlapci – co takhle si dnes večer trochu vyrazit do víru velkoměsta, abyste si decentně vyčistili hlavu?“

Yannick jen mávne rukou. „Ne, ne, hoši, tohle není pro mě, radši si brzo zalezu do pelechu.“

Náhradní gólman na něho hledí skrz prsty. Očividně ho považuje za přehnaného slušňáka. „A co ty, Tome? Ty jdeš s náma, ne?“ zeptá se tě vyzývavě.

Pokud se přidáš k Ollimu, pokračuj na straně 106.

Pokud nepůjdeš, čti dále na straně 87.